

Etapa d'estancament de la vida comunitària (1970-1975)

A partir de 1970 i fins el 1975 la població **va anar creixent** amb més acceleració que en els quinquennis anteriors, encara que no s'arribà a la massificació d'altres llocs de la ciutat. Les característiques dels habitatges continuaven essent les mateixes que fins llavors: blocs de pisos d'una alçada prudencial, segons les amplades del carrers. El barri s'amplià amb l'illa de pisos del carrer de l'Emigrant i posteriorment el de Miralta, construïts tots pel mateix constructor. Molts dels solars amb un sol habitatge passaren a mans dels constructors mitjançant el sistema de permuta. L'assentament de la nova població tenia les mateixes característiques que la dels anys anteriors i, per tant, els mateixos avantatges i els mateixos inconvenients. En general, el comerç intern mantenia les dificultats per la seva supervivència. L'Ajuntament novament s'oblidà de la problemàtica del barri: durant aquests cinc anys no s'invertí en cap dels serveis elementals d'una comunitat. El capellà va aconseguir els serveis d'una assistenta social a la qual no li va mancar la feina. L'any 1971 també va aconseguir, amb grans esforços, un local al carrer de Sanfeliu, 15, que fou la seu d'una escola bressol "guarderia Xipis" i també de tota l'activitat parroquial i social que es generà al barri (excepció feta del club de futbol).

Aquest quinquenni, en relació amb la vida associativa, va passar amb més pena que glòria, amb més fracassos que èxits. La Comissió de Festes es va dissoldre arran de l'incendi de l'envelat de l'any 1972 i el club de futbol que anava aconseguint èxits esportius, va rebre una estocada que el va ferir de gravetat.

L'any 1973 el club **Deportivo Sector Sanfeliu**, va rebre l'ordre de desallotjament del camp que havien construït amb els esforços de molts veïns. El Ministeri d'Obres Públiques havia comprat tots els terrenys per construir-hi el metro. L'Ajuntament els oferí el camp al Pont de la Solana, prop del municipi veí del Prat. Hi van jugar uns quants partits però sense l'escalf de l'afició. Després, buscant la proximitat, llogaven el camp del Rayo Amarillo a Esplugues però l'economia se'n va ressentir tant que van haver d'acceptar la nova oferta de l'Ajuntament de jugar al camp Municipal de l'Hospitalet, al barri de Sant Josep, en horaris nocturns que ningú ocupava. Tot un viacrucis en una sola temporada. Per als entrenaments els membres de la Junta van aplanar el solar del nord de Can Boixeres construint-hi un petit camp d'entrenament. 30 anys més tard, el mateix solar seria el camp definitiu del club de futbol del barri.

L'any 1974, novament, la Junta i la col·laboració d'uns quants veïns van haver de posar-se mans a l'obra per condicionar un altre camp, aquest, de mides reglamentàries. Es tractava d'un petit camp conegut popularment com a camp del «Falucho» al nord del barri, entre el carrer de Sanfeliu i el de l'Estronç. El nom li venia perquè un parell d'anys enrere el Sr. Rafael Amor, conegut com a Falucho havia format un equip d'infants del barri (Penya Falucho) i havia arranjat el solar amb un petit camp de futbol que el 1974 la junta del Club hauria d'ampliar. La seu del CD Sector Sanfeliu i els primers vestuaris es van obtenir gràcies a la generositat del propietari del bar Paco al carrer de Sanfeliu, 115, que l'oferí amb aquesta finalitat. L'any següent, amb el voluntariat del barri, es van instal·lar uns contenidors metàl·lics que hauria ofert l'Ajuntament per convertir-los en vestidors. Abans però, els veïns novament haurien d'instal·lar l'aigua i la llum als contenidors. Entre el 1977 i el 1979, amb donacions de materials del veïnat i amb la mà d'obra gratuïta de molta gent, es va construir un mur de contenció de terres al nou camp i tot el tancat perimetral.

L'embrió del que havia d'ésser la «Asociación de Cabezas de Familia» mai no va poder veure els seus estatuts legalitzats ni va obtenir una resposta al seu cavall de batalla que fou el traçat del II Cinturó de Ronda, ni tampoc cap resposta en el contenciós amb el propietari del bloc afectat pel mateix cinturó. El 1970 la Junta desistí.

Això, afegit a l'alternativa renovadora d'uns altres veïns del barri, que proposaven l'oblit per sempre dels «Estatutos del Movimiento» i la lluita per la legalització d'una Associació de Veïns, va propiciar **un bult associatiu** important en la vida reivindicativa del barri.

El grup de joves, que a partir de 1970 es va aglutinar entorn el jove diaca, l'Eliseo Bordonau que va venir a ajudar el capellà, va trencar la tònica general i, durant uns quants anys, aquests joves van mantenir l'espurna del nucli de la vida associativa al barri.

L'any 1970, **els joves**, juntament amb el capellà, organitzaren unes colònies d'estiu per a infants al mateix barri. Aquestes colònies es van recordar durant uns quants anys perquè van fer córrer molta tinta als diaris i llargues discussions al barri, amb motiu de diferents interpretacions d'un test psico-tècnic que un grup de joves extern va demanar de passar als infants assistents. A més, van fer públics uns resultats de dubtosa credibilitat, condicionats, a més, per criteris ideològics i pedagògics, que ara no venen al cas.

D'altres activitats que organitzà aquest grup de joves foren: setmanes de joventut, diverses excursions obertes al barri, activitats recreatives, etc., que tingueren més o menys incidència segons els casos. El que sí que va aconseguir aquest grup, va ser la projecció exterior del barri, cosa que fins llavors, cap col·lectiu no havia intentat. Aquesta projecció es va donar entorn el moviment de joves cristians, que es generà entre el 1971 i el 1973 a tota la ciutat i que va agrupar nombrosos grups dels diferents barris.

Cal dir, a la fi, excepció feta d'aquest grup de joves, d'un altre grup d'adults vinculats a la parròquia i del club de futbol, que la crisi general de l'associacionisme d'aquesta època s'aguditzà quan, a finals del 74, el capellà, fins no feia gaire, tot un exemple de fermesa, decidí penjar els hàbits i abandonar el barri. No ens hem atrevit a preguntar si la crisi personal d'ell va influir en aquesta etapa decadent o bé, aquesta situació difícil del barri va portar-lo a prendre aquella decisió.